

Cuprins

I. <i>Simbăta domnului Basso</i>	5
II. <i>Soțul damei</i>	23
III. <i>Cele două bărci</i>	40
IV. <i>Întilnirile din Rue Royale</i>	56
V. <i>Automobilul doctorului</i>	75
VI. <i>Tocmeli</i>	92
VII. <i>Negustorul de vechituri</i>	110
VIII. <i>Amanta lui James</i>	124
IX. <i>Jambon de douăzeci și doi de franci</i>	142
X. <i>Absența comisarului Maigret</i>	160
XI. <i>Asasinul lui Ulrich</i>	177

Georges Simenon, *La Guinguette à deux sous*
La Guinguette à deux sous © 1931 Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Taverna de pe malul Senei © 2012 Georges Simenon Limited, all rights reserved.

GEORGES SIMENON ® Simenon.tm, all rights reserved.

MAIGRET ® Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © iStockphoto.com/Marco Maccarini

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

SIMENON, GEORGES

Taverna de pe malul Senei / Georges Simenon; trad. de Nicolae
Constantinescu. – Iași: Polirom, 2012

ISBN 978-973-46-3076-9

I. Constantinescu, Nicolae (trad.)

821.133.1(493)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Georges
SIMENON

Taverna
de pe malul Senei

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2012

Dar cel mai mult frapa la el ținuta. Nu era în zdrențe, ca un vagabond. Nu avea înfățișarea insolentă a unui hoinar profesionist.

Nu! În atitudinea lui stăruia un amestec de timiditate și fanfaronadă. Era umil și totodată agresiv. Curat și în același timp murdar, dacă se poate spune așa.

Haine care fuseseră curate, bine întreținute, dar, de câteva zile, fuseseră tîrîte peste tot.

— Actele!

Maigret nu avea nevoie să adauge: „Poliția!”.

Tînărul înțelesese de mult. Scoase din buzunar un livret militar soios. Comisarul citi numele cu glas scăzut:

— Victor Gaillard!

Închise calm livretul și îl înapoie proprietarului. Bătrîna ieși din beci și închise chepengul.

— E foarte rece! zise ea, destupînd sticla.

Și se reapucă de curățat cartofi, în timp ce dialogul dintre cei doi bărbați începea calm, fără emoție aparentă.

— Ultima adresă?

— Sanatoriul municipal din Gien.

— Cînd ai plecat de-acolo?

— Acum o lună.

— Și de atunci?

— Pribeag... Am meșterit pe ici, pe colo. Puteți să mă arestați pentru vagabondaj, dar va trebui

să fiu dus iar la un sanatoriu. Am numai un plămîn.

Nu spunea asta pe un ton plîngăcios, ci, dimpotrivă, părea să dea o indicație.

— Ai primit o scrisoare de la Lenoir?

— Care Lenoir?

— Nu face pe prostul! Ți-a spus că îl vei regăsi pe individ la taverna de doi bani.

— Mă săturasem de sanatoriu!

— Dar, mai ales, aveai chef să trăiești din nou pe spinarea tipului de la canalul Saint-Martin!

Bătrîna asculta fără să înțeleagă, fără să se mire. Totul se petrecea simplu, în acel decor de căsuță sărăcăcioasă, unde o găină intrase pînă în mijlocul încăperii să ciugulească.

— Nu răspunzi?

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Lenoir a vorbit.

— Nu cunosc nici un Lenoir.

Maigret dădu din umeri și repetă, aprinzîndu-și fără grabă pipa:

— Nu face pe prostul! Știi bine că tot te prind la cotitură!

— Risc doar să mă întorc la sanatoriu.

— Știu... Ai un plămîn scos...

Bărcile ușoare alunecau pe fluviu.

— Lenoir nu te-a înșelat. Individul o să vină.

— Nu spun nimic.

— Cu atît mai rău pentru tine! Dacă nu te hotărăști pînă diseară, te bag la mititica pentru vagabondaj. Pe urmă, mai vedem...

Maigret îl privea în ochi, citind în el la fel de ușor ca într-o carte, atît de bine cunoștea acest fel de oameni.

Alt soi decît Lenoir! Victor era dintre cei care, în rîndul delincvenților, se lasă conduși de ceilalți. Dintre cei care sînt puși să țină de șase cînd se dă o lovitură și primesc cel mai puțin la împărțeală.

Ființe fără vlagă care, odată pornite într-o direcție, nu sînt în stare s-o mai schimbe. La șaisprezece ani, bătuse străzile și frecventase balurile populare. Împreună cu Lenoir, dăduse peste pleșca de la canalul Saint-Martin. Putuse să trăiască așa un timp, de pe urma unui șantaj la fel de regulat ca o profesie recunoscută.

Dacă n-ar fi fost tuberculos, ar fi jucat cu siguranță un rol de figurant în banda lui Lenoir. Dar sănătatea îl făcuse să ajungă la sanatoriu. Probabil că îi dusesese la disperare pe medici și pe infirmiere. Furțișaguri, mici delictе de tot felul. Maigret ghicea că, din pedeapsă în pedeapsă, fusese trimis de la un sanatoriu la altul, de la spital la casa de odihnă, de la casa de odihnă la organizația de reeducare.

Nu se speria. Avea un răspuns bun la toate: plămînul! Trăia de pe urma lui, așteptînd să moară tot de pe urma lui.

— Ce treabă am eu?

— Nu vrei să mi-l indici pe omul de la canal?

— Nu știu despre ce vorbiți!

Rostea aceste cuvinte și ochii îi sclipeau de ironie. Ba chiar reîncepu să muște cu poftă din cîrnat, mestecînd temeinic.

— În primul rînd că Lenoir n-a zis nimic! mormăi, după ce se mai gîndi. N-ar fi deschis el gura cînd era pe ducă!

Maigret nu se enerva. Era pe drumul cel bun. Oricum, avea acum un element în plus ca să ajungă la adevăr.

— Încă o sticlă, mamaie!

— Noroc că m-am gîndit să aduc trei!

Bătrîna se uita curioasă la Victor, întrebîndu-se ce crimă putuse să comită.

— Cînd mă gîndesc că erai bine îngrijit într-un sanatoriu și c-ai plecat de-acolo! Ca fiul meu! Vă place mai mult să umblați haimana decît...

În soarele care scâldea peisajul, Maigret urmărea mișcarea bărcilor. Se apropia ora aperitivului. Un mic velier, la bordul căruia urcaseră soția lui James și două prietene, acosta primul. Cele trei femei făceau semne către o barcă ușoară, care trăgea și ea la mal.

Și altele le urmau. Bătrîna le zări, oftă și zise:

— Și fiul meu nu s-a-ntors! N-o să-i pot servi. Fiica mea e plecată după lapte...

Puse totuși pahare pe mesele de pe terasă, apoi scotoci într-un buzunar ascuns sub juponul larg, făcînd să zornăie o grămadă de monede.

— Or să aibă nevoie pentru muzică...

Maigret rămase la locul lui, observîndu-i rînd pe rînd pe cei ce soseau și pe vagabondul tuberculos, care continua să mestece cu indiferență. Zărea, fără să vrea, vila familiei Basso, cu grădina înflorită, pontonul, cele două ambarcațiuni legate la mal și leagănul copilului.

Deodată tresări, deoarece i se păru că auzise un foc de armă în depărtare. Cei de pe malul Senei ridicaseră și ei capul. Dar nu se vedea nimic. Nu se întîmpla nimic. Trecură zece minute. Clienții de la *Vieux Garçon* se așezau la mese. Bătrîna ieși, ducînd în brațe sticle cu aperitive.

Atunci, o siluetă întunecată coborî în viteză panta de gazon din curtea familiei Basso. Maigret îl recunoscuse pe unul dintre inspectorii lui care, cu stîngăcie, desfăcea lanțul unei bărci și vîslea din toate puterile spre larg.

Se ridică și se uită la Victor.

— Nu te miști de-aici!

— Dacă asta vă face plăcere.

Cei de afară nu mai comandau de băut, ca să se uite la omul în negru care vîslea. Maigret se opri la papura de pe marginea apei, așteptînd cu nerăbdare.

— Ce s-a întîmplat?

Inspectorul gîfîia.

— Urcați repede! Jur că nu e vina mea!

Vîsli din nou, cu Maigret la bord, spre vilă.

— Totul era liniștit. Negustorul de legume tocmai plecase. Doamna Basso se plimba în grădină cu copilul. Mi s-a părut, nu știu de ce, că aveau un fel ciudat de a se plimba, ca unii care așteaptă ceva. Atunci, a sosit o mașină, o mașină nouă-nouță. S-a oprit în fața porții de fier. Un bărbat a coborît...

— Puțin chel, dar tînăr încă?

— Da! A intrat. A pășit în grădină alături de doamna Basso și de copil. Știți postul meu de observație. Eram destul de departe de ei. Și-au dat mîna. Femeia l-a condus pe bărbat pînă la poartă. El s-a urcat la volan, a pornit motorul și, înainte să pot face vreo mișcare, doamna Basso s-a repezit înăuntru cu fiul ei, în timp ce automobilul a pornit în mare viteză...

— Cine a tras?

— Eu. Voiam să sparg un cauciuc.

— Berger era cu tine?